Πολύ κοντά (μου) έπεσαν. Το χέρι του θεού του Paolo Sorrentino, Η εξουσία του σκύλου της Jane Campion, ο θάνατος του Peter Bogdanovich και η απώ λεια του Sidney Poitier.

Μέσα σε τέσσερις μέρες όλα, με την προαναφερθείσα σειρά.

Είναι αναπόφευκτο να νιώθεις μια ιδιαίτερη έλξη για οτιδήποτε δημιουργεί ο P. Sorentino. Μετά τα «Il Divo», «La grande bellezza», «Youth», « Loro», ήταν αδύνατον να μην υποκύψεις στο αυτοβιογραφικό «È stata la mano di Dio».

Ο Ιταλικός Νότος, φτωχός, απόκληρος και περιφρονημένος από το Βορρά βρήκε, έστω και μέσα από το ποδόσφαιρο, την ευκαιρία να δείξει την περηφάνιά του. Ακόμα και αν το πρόσωπο που του έδωσε τούτη τη χαρά δεν ήταν καν Ιταλός. Αλλά μικρή σημασία είχε. Ήταν Λατίνος και φτωχός. Και όπως υποστηρίζεται από πολλούς, έπαιζε το καλύτερο ποδόσφαιρο που έπαιξε ποτέ θνητός στον πλανήτη.

Όταν δε ο Diego έπαψε να είναι φτωχός και θνητός, τότε που έγινε ο πλούσιος θεός της πόλης, η ίδια η πόλη τον έκαψε. Μα το θέμα του Sorentino δεν είναι αυτό. Είναι τα δικά του εφηβικά χρόνια που βίωσε μέσα από ένα πολύ ενδιαφέρον οικογενειακό πλαίσιο, από το οποίο δεν έλειψαν ούτε οι ευτυχισμένες στιγμές, ούτε η αγάπη, μήτε οι παραδοξότητες που τόσο γλαφυρά κεντά με τις εικόνες του.

Τα εφηβικά του χρόνια που στιγματίστηκαν με την έλευση του Diego στην πόλη του, στην οποία παρουσία του el pibe d oro εν πολλοίς οφείλει και την υπόλοιπη ζωή του, αφού το εντός έδρας παιχνίδι της Νάπολη με την Έμπολι τον κράτησε σπίτι. Δεν ακολούθησε τους γονείς του στην εξοχική τους κατοικία, όπου έχασαν τη ζωή τους από διαρροή μονοξειδίου του άνθρακα.

Μεγάλος τεχνίτης στην κινηματογραφική τέχνη της αφήγησης, ο Sorentino, έχει πλέξει το παρελθόν, ενθέτοντας και τον έφηβο εαυτό του με τρόπο γοητευτικό, ενθουσιώδη, χιουμοριστικό, πικρό και δραματικό μαζί. Μας παρουσιάζει εκείνη την εποχή, σε εκείνον το τόπο με το δικό του, μοναδικό τρόπο. Έχει επιλέξει τα πρόσωπά του με επιμέλεια ώστε να συστήσει αυτό το απίθανο μωσαϊκό, και ενώ κανείς δεν υστερεί ας ξεχωρίσουμε τον μελαγχολικό, απόμακρο Filippo Scotti που κρατά εξαίσια το ρόλο του Fabietto.

Ακολουθώντας πιστά τις πετυχημένες συνταγές του, με τις σωστές αναλογίες σαρκασμού, σάτιρας, τις απαραίτητες δόσεις αλληγορίας, πολιτικής, θρησκευτικής κριτικής μα και ερωτικού λόγου, μας προσφέρει ένα ακόμα άψογο δείγμα όμορφου, περιεκτικού, συγκινητικού, ποιητικού Ιταλικού κινηματογράφου.

Από τον Ιταλό, στην Νεοζηλανδή Jane Campion, που γυρνώντας την εξουσία του σκύλου μας ασκεί ευθύς εκ πρώτου πλάνου μια ολοένα διογκούμενη απειλή, χωρίς εξάρσεις, με χαμηλή ένταση, χωρίς ουσιαστική βία, αλλά όλο και περιμένεις ότι η πλοκή της, δεν μπορεί να έχει αίσιο τέλος.

Όπερ και συμβαίνει αλλά σε καμιά περίπτωση οι εξελίξεις δεν είναι μέσα στις προβλέψεις του θεατή. Κινείται ανατρεπτικά, θίγει προβλήματα που ακόμα βασανίζουν τις θεωρούμενες ως πολιτισμένες κοινωνίες, όπως την κάθε μορφή εξουσίας, τον εκφοβισμό, την ομοφυλοφιλία, τον αλκοολισμό και το κάνει με τη δέουσα ωμότητα. Να μην ξεχνάμε ότι βρισκόμαστε στην Μοντάνα του 1925.

Σύμμαχός της τα απέραντα τοπία, η ελευθεριότητα των κτηνοτρόφων, η επαφή τους με τη φύση και ασφαλώς η όλη επιμελητεία της παραγωγής με τα σκηνικά και τα κοστούμια. Το αποτέλεσμα ενισχύεται από τη διανομή όλων των ρόλων, όπου πέρα από την κυριαρχία του Benedict Cumberbatch, υπάρχει και η ξεχωριστή φιγούρα του Kodi Smit-McPhee.

Ο θάνατος του Peter Bogdanovich, θύμισε στους νεότερους την τηλεοπτική σειρά Sopranos, για την οποία δεν έχω λόγο, καθώς δεν την έχω παρακολουθήσει, αλλά αξέχαστη και καταχωρημένη ως μια ταινία του, που έκανε ιδιαίτερη εντύπωση. Είναι το Paper Moon με την δεκάχρονη, τότε, Tatum O'Neal, δίπλα στον πατέρα της Ryan.

Δεν φαντάζομαι πως μπορεί να υπήρξε άνθρωπος που να μην συγκινήθηκε από την αριστουργηματική μαυρόασπρη προσέγγιση, αλλά και να μην υποτάχθηκε στη γοητεία εκείνου του παιδιού που αναστάτωσε το κινηματογραφικό πανί, σε μια ιστορία που κυλά στα σκληρά χρόνια της μετά κραχ εποχής.

Την επόμενη μέρα εγκατέλειψε τον μάταιο κόσμο μας και ο Sidney Poitier. Πλήρης ημερών. Στα 61 χρόνια της σημαντικής του καριέρας του γύρισε δεκάδες ταινίες. Αλησμόνητη η ατάκα με την οποία απαντά στον επίσης σημαίνοντα ηθοποιό, αν όχι υποκριτικό τιτάνα Rod Steiger, που υποδύεται τον σκληροτράχηλο Bill Gillespie στην ταινία «In the heat of the night».

Με όλη τη ρατσιστική άνεση και την βαθιά περιφρόνηση του νότιου λευκού σερίφη, απέναντι σε οτιδήποτε ξένο, ο Gillespie θα ρωτήσει τον μαύρο ντεντέκτιβ:
"That's a funny name for a nigger boy that comes from Philadelphia! What do they call you up there?"
Για να πάρει την απάντηση: *"They call me Mister Tibbs!",* με έμφαση στη λέξη Mister.

Διόλου τυχαίο που τούτη η ατάκα βρίσκεται στο νο 16 των πιο επιτυχημένων στις αμερικάνικες ταινίες, όπως και η ταινία που φιγουράρει μέσα στις 100 καλύτερες του Αμερικάνικου κινηματογράφου. Να μην λησμονηθεί ότι ο Poitier ήταν ο πρώτος Αφροαμερικανός ηθοποιός που τιμήθηκε με Όσκαρ πρώτου ανδρικού ρόλου, το 1963, για την ερμηνεία του στην ταινία «Lies of the Field».

Ολοκληρώνοντας να θυμηθούμε ότι για την ερμηνεία της στο Paper Moon κέρδισε Όσκαρ Β΄ γυναικείου ρόλου και η Tatum O'Neal. Ήταν και παραμένει η νεότερη νικήτρια του χρυσού αγαλματιδίου.

Είκοσι χρόνια μετά το Paper Moon, στην ταινία «Piano», άλλη μια δουλειά της Jane Campion που σάρωσε τις διακρίσεις, η 11χρονη, τότε, Anna Paquin έγινε η δεύτερη

νεαρότερη ηθοποιός που κερδίζει το Όσκαρ Β' γυναικείου Ρόλου.